

Дело C-254/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване:

26 март 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

The High Court (Висш съд) (Ирландия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

13 март 2019 г.

Жалбоподател:

Friends of the Irish Environment Limited

Отвeтник:

An Bord Pleanála

HIGH COURT (ВИСШ СЪД) (ИРЛАНДИЯ)

Съдебен контрол

[...]

МЕЖДУ

FRIENDS OF THE IRISH ENVIRONMENT LIMITED

ЖАЛБОПОДАТЕЛ

И

AN BORD PLEANÁLA

ОТВЕТНИК

SHANNON LNG LIMITED

ВСТЪПИЛА СТРАНА

ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

1. ЗАПИТВАЩА ЮРИСДИКЦИЯ

- 1 Това преюдициално запитване по член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз („ДФЕС“) се отправя от High Court of Ireland (Висш съд, Ирландия). [...].

2. СТРАНИ В ГЛАВНОТО ПРОИЗВОДСТВО И ТЕХНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ

Friends of the Irish Environment Ltd. [...]

An Bord Pleanála [...].

[ориг. 2] Shannon LNG Ltd. [...]

3. ПРЕДМЕТ НА СПОРА В ГЛАВНОТО ПРОИЗВОДСТВО И РЕЛЕВАНТНИТЕ ФАКТИЧЕСКИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Общо представяне

- 2 Спорът в главното производство се отнася до това дали решението за удължаване на срока на разрешение за осъществяване на проект попада в приложното поле на Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (наричана по-нататък „Директива за местообитанията“)¹. По-конкретно, спорът се отнася до това дали процедурните изисквания по член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията се прилагат само при първоначалното издаване на разрешение за осъществяване на проект или и към последващо решение, с което се удължава (продължава) срока на разрешението за осъществяване на проект, но с което не се разрешава никаква физическа промяна на първоначално одобрения проект.

Фактическа обстановка

- 3 На 31 март 2008 г. An Bord Pleanála (Агенция за устройство на територията, Ирландия) издава разрешение за осъществяване на проект за терминал за регазификация на втечен природен газ (наричан по-нататък „газовият терминал“) (наричано по-нататък „разрешението за благоустройство от 2008 г.“).

¹ ОВ L 206, 1992 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109.

- 4 Съгласно националното законодателство, при вземането на решение An Bord Pleanála е длъжна да извърши оценка на въздействието върху околната среда (ОВОС) на предложения проект. ОВОС се изисква и съгласно законодателството на Съюза, когато проектът попада в една от категориите проекти, посочени в приложение II към Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (наричана по-нататък „Директивата за ОВОС“)².
- 5 Предложеният проект трябва да бъде осъществен в непосредствена близост до две защитени територии по „Натура 2000“, а именно: i) Lower River Shannon Special Area of Conservation (код IE0002165) и ii) the River Shannon and River Fergus Estuaries Special Protection Area (код IE0004077). [ориг. 3]
- 6 Към 31 март 2008 г. — датата на решението на An Bord Pleanála за издаване на разрешение за благоустройство, Директивата за местообитанията не е транспонирана правилно в националното законодателство. Основното законодателство за транспониране, а именно Наредба относно естествените местообитания на Европейските общности от 1997 г. (ЕС (Natural Habitats) Regulations 1997 (SI № 94 от 1997 г.)), неправилно приравнява извършването на проверка за целите на Директивата за местообитанията с извършването на оценка на въздействието върху околната среда за целите на Директивата за ОВОС.
- 7 Този начин на транспониране е обявен за несъвместим с правото на Съюза от Съда на ЕС в решението му по дело С-418/04, Комисия/Ирландия (ECLI:EU:C:2007:780). Вж. по-специално точки 230 и 231.
- 8 Решението по дело С-418/04 е постановено на 13 декември 2007 г., около три месеца преди решението на An Bord Pleanála за издаване на разрешението за благоустройство от 2008 г.
- 9 В резюме, разрешението за благоустройство от 2008 г. е било издадено съгласно национално законодателство, което не транспонира правилно Директивата за местообитанията. Формалното решение за издаване на разрешение за благоустройство не се позовава нито на Директивата за местообитанията, нито на двете защитени територии по „Натура 2000“. Следователно не може да се счита, че решението съдържа „пълни, точни и окончателни констатации и изводи, които могат да развеят всяко разумно съмнение от научна гледна точка относно последиците от предвидените работи за засегнатата защитена територия“, както се изисква по дело С-404/09, Комисия/Испания (ECLI:EU:C:2011:768).
- 10 Разрешението за благоустройство от 2008 г. предвижда десетгодишен срок за изпълнение и приключване на предвидените благоустройствени работи

² OBL 26, 2012 г., стр. 1.

(наричана по-нататък „строителната фаза“). То няма за цел да определи краен срок за последващата експлоатация на газовия терминал (наричана по-нататък „експлоатационната фаза“).

- 11 В случая, благоустройствените работи така и не започват в рамките на този десетгодишен срок. Накратко, възложителят на проекта обяснява, че закъсненията се дължат, *inter alia*, на промени в ирландската политика по отношение на достъпа до националната газопрепосна мрежа и по общо на икономическата ситуация от 2008 г. нататък.
- 12 През септември 2017 г. възложителят на проекта подава молба за промяна на условията на проекта, така че строителната фаза да се удължи с още пет години. An Bord Pleanála одобрява молбата, в резултат на което понастоящем срокът на строителната фаза е до 31 март 2023 г. [ориг. 4]
- 13 Това решение е оспорено по съдебен ред пред High Court. High Court решава да отправи редица въпроси до Съда на ЕС.

4. ПРИЛОЖИМИ ПРАВНИ РАЗПОРЕДБИ

Законодателство на Съюза

- 14 Член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията е основната разпоредба на правото на Съюза, чието тълкуване се иска от Съда на ЕС.

Ирландско национално законодателство

- 15 От значение са следните разпоредби от Закон № 30 за устройството на територията и развитието от 2000 г. (Planning and Development Act 2000 (No. 30 of 2000) (наричан по-нататък „ЗУТР от 2000 г.“).
- 16 Член 40, параграф 1 от ЗУТР от 2000 г. предвижда, че след изтичане на строителната фаза на разрешението за благоустройство, разрешението престава да поражда действие.

„40. — (1) Освен в хипотезите по параграф 2, с изтичане на определения срок издадено по настоящата част разрешение престава да поражда правно действие (без да се засяга валидността на извършеното по силата на разрешението преди изтичане на този срок) по отношение на:

- а) целия проект, когато осъществяването на проекта, за които се отнася разрешението, не е започнало през този период, и
- б) частта от проекта, която не е завършена в рамките на този период, когато осъществяването на проект е започнало през този период.“

- 17 Член 42 от ЗУТР от 2000 г. предвижда удължаване на срока на разрешение за благоустройство. Накратко, член 42 предвижда две алтернативни основания за подаване на молба за удължаване на срока. Първото е, когато през периода, чието удължаване се иска, са извършени значителни работи в съответствие с разрешението за благоустройство и проектът ще бъде завършен в разумен срок. Второто е, когато са съображения от търговски, икономически или технически характер, които са извън контрола на заявителя, са попречили съществено на започването на проекта, или на извършването на съществени работи в съответствие с разрешението за благоустройство.
- 18 При второто основание, наличието на т.е. търговски, икономически или технически съображения, в член 42 са предвидени редица предпазни мерки, за да се гарантира, че разрешенията [ориг. 5] за осъществяване на проект, по който не се били извършени никакви работи, не подкопават развитието на политиката за развитие на територията. Например не може да се предостави удължаване на срока, ако след датата на издаване на разрешението са настъпили значителни промени в целите на благоустройството, заложен в развойния план, така че планът вече не съответства на правилното планиране и устойчивото развитие на района. Необходимо е също така планът да не е несъвместим с министерските насоки.
- 19 Предвидена е допълнителна предпазна мярка, за да се гарантира спазването както на Директивата за ОВОС, така и на Директивата за местообитанията. По-конкретно, *когато осъществяването на проекта не е започнало*, местният орган по териториално устройство трябва да се увери, че преди издаването на разрешението за благоустройство е била извършена оценка на въздействието върху околната среда или проверка, или, ако е необходимо, и двете. (член 42, параграф 1, буква а), точка (ii), подточка (IV).
- 20 Член 42 съдържа допълнителна предпазна мярка по отношение на продължителността на удължаване на срока. Изрично е предвидено, че допълнителният срок не може да надвишава пет години. Освен това молба за удължаване на срока може да бъде подадена само веднъж.
- 21 Членове 146В и 146С от ЗУТР от 2000 г. предвиждат процедура за изменение на определен вид разрешение за благоустройство в случай на стратегическо развитие на инфраструктурата. В тези членове не се предвижда изрична разпоредба за извършване на оценка или проверка за целите на Директивата за местообитанията.
- 22 Член 50 от ЗУТР от 2000 г. (изменен) предвижда, че дадено лице може да оспори валидността на решение за устройство на територията само по съдебен ред. Молбата за осъществяване на съдебен контрол трябва да бъде подадена в осемседмичен срок. High Court има право да удължи срока при определени конкретни обстоятелства.

- 23 Националните съдилища тълкуват наличието на този срок като изключващо възможността страните да формулират — в рамките на съдебни производства, насочени към последващо решение за устройство на територията — оплаквания, които по същество се отнасят до *по-ранно* решение за устройство на територията, по отношение на което срокът е изтекъл отдавна. На това основание съдът може да откаже съдебен контрол. В това отношение съдът взема под внимание съдържанието на жалбата, а не само нейната форма. Следователно липсата на формално искане за отмяна на по-ранното решение за устройство на територията не е от решаващо значение. [ориг. 6]
- 24 Изглежда е налице известно противоречие между (i) националната съдебна практика относно сроковете и ii) практиката на Съда на ЕС, с която се установява задължение за приемане на коригиращи мерки от компетентния орган. Това задължение е било установено в решенията по дело C-201/02, Wells (ECLI:EU:C:2004:12), и дело C-348/15, Stadt Wiener (ECLI:EU:C:2016:882). В практиката на Съда на ЕС изглежда се прави разграничение между i) определянето на срок за образуване на производство срещу разрешения за осъществяване на проект, за които се твърди, че са издадени в нарушение на Директивата за ОВОС, и ii) (постоянното) задължение на компетентния орган да приема коригиращи мерки. Може да се презумира, че подобни принципи се прилагат и в рамките на Директивата за местообитанията: разбира се, в решението по дело C-399/14 Grüne Liga (ECLI:EU:C:2016:10) се приема — макар и в контекста на член 6, параграф 2 от Директивата за местообитанията — че адекватността на проверката може да е предмет на последващ съдебен контрол.
- 25 Националното законодателство за транспониране на Директивата за местообитанията е преработено основно след решението на Съда на ЕС по дело C-418/04, Комисия/Ирландия (ECLI:EU:C:2007:780). Двата основни стълба на новия режим са част ХАВ от ЗУТР от 2000 г. (въведена със Закона за (изменение на) териториалното устройство и развитие от 2010 г.; Planning and Development (Amendment) Act 2010) и Наредбата за птиците и естествените местообитания от 2011 г. (SI № 477 от 2011 г.) (Birds and Natural Habitats Regulations 2011 (S.I. No. 477 of 2011)). Изглежда намерението е двата режима да бъдат взаимно изключващи се, т.е. процедурите за вземане на решения в областта на околната среда ще се уреждат от единия или от другия режим, но не и от двата режима. Както бе посочено обаче, An Bord Pleanála твърди, че има *трета* категория процедура за вземане на решения в областта на околната среда, която не попада в обхвата на нито един от тези два режима.
- 26 За всеки от режимите законодателството установява обща рамка, която отговаря на процедурните изисквания на Директивата за местообитанията, а след това определя вида на процедурите за вземане на решения в областта на околната среда, подчинени на тази обща рамка. Предимството на този

подход е, че се избягва необходимостта от внасяне на изменения в множество отделни законодателни актове.

- 27 Решенията, които попадат в обхвата на част ХАВ от ЗУТР от 2000 г., са по-малко от тези, които попадат в обхвата на Наредбата за птиците и естествените местообитания от 2011 г. Част ХАВ се прилага за следните решения, определени като „разрешение за предложен проект“ съгласно член 177U, параграф 8 от ЗУТР от 2000 г.:

„(8) По смисъла на настоящия член „разрешение за предложен проект“ означава, в зависимост от случая,

- a) издаване на разрешение,
 - b) решение на Агенцията за издаване на разрешение по подадена молба за благоустройство или по подадена жалба, [ориг. 7]
 - c) разрешение за осъществяване на проект по част IX,
 - d) одобрение на проект, който може да бъде реализиран от местен орган по част X или част ХАВ или на проект, който може да бъде реализиран по част XI,
 - e) одобрение на крайбрежен проект по част XV,
 - f) одобрение на проект по член 43 от [...] Transport (Railway Infrastructure) Act 2001 (Закона за транспорта (железопътна инфраструктура) от 2001 г.),
 - g) одобрение на проект по член 51 от Roads Act 1993 (Закона за пътищата от 1993 г.), или
 - h) заместващо разрешение по част ХА.
- 28 Всички тези решения се приемат или съгласно ЗУТР от 2000 г., или от An Bord Pleanála в изпълнение на функция, която му е била прехвърлена, например, съгласно Закона за пътищата.
- 29 Съответно, този списък с решения не включва решения, приети по член 42, или по член 146Б от ЗУТР от 2000 г.
- 30 Приложното поле на Наредбата за птиците и естествените местообитания от 2011 г. е много по-широко. То се определя от взаимосвързаните определения за „разрешение“ и „проект“ по член 2 от Наредбата.
- 31 Определението за „разрешение“ е както следва:

„Разрешение“ означава всеки лиценз, разрешение, разрешително, дерогация, освобождаване, одобрение или друго такова разрешение,

издадено от или от името на публичен орган относно всяка дейност, план или проект, които могат да засегнат европейска територия, включително процеса на приемане от публичен орган на собствените му планове или проекти за устройство на територията;“

32 Определението за „проект“ е както следва:

„проект“ означава, с изключение на проектите, за които се изисква разрешение за осъществяване по смисъла на Закона за устройство на територията и развитието от 2000 г. до 2011 г., освен в случаите, когато е заявено обратно намерение:

- а) проекти за земеползване и инфраструктурни проекти, включително проекти за разработване или застрояване на земя,
- б) добив или експлоатация на минерални ресурси, проучване за минерални ресурси, добив на торф или експлоатация на възобновяеми енергийни източници, и
- в) всякакви други дейности по земеползване,

които трябва да бъдат разгледани за целите на приемането, изпълнението, разрешението или одобрението, включително преработката, преразглеждането, подновяването или удължаването на срока на предишни одобрения, от публичен орган и, независимо от общия характер на предходното, този термин обхваща всеки проект по букви а), б) или в), по отношение на който се упражнява законоустановено правомощие в полза на проекта или е необходимо получаването на одобрение за проекта в съответствие с някой от актовете, посочени във второто приложение към настоящата наредба;“
[ориг. 8]

33 С определението за „проект“ е направен опит да се гарантира, че няма припокриване между Наредбата за птиците и естествените местообитания от 2011 г. и разпоредбите на част ХАВ от ЗУТР от 2000 г. Следователно ако един „проект“ изисква „разрешение за осъществяване“ по смисъла на ЗУТР от 2000 г., той не попада в обхвата на Наредбата от 2011 г. Трудността, която произтича от текста на закона, обаче се състои в това, че терминът „разрешение за осъществяване“ всъщност не е дефиниран в ЗУТР от 2000 г. Най-близкият термин, който е дефиниран в ЗУТР от 2000 г., е „разрешение за предложен проект“ по член 177У, параграф 8. Терминът „разрешение за осъществяване“, разбира се, е дефиниран от европейското право, и по-специално от Директивата за ОВОС.

34 Може да се предположи, че двата режима, т.е. част ХАВ и Наредбата от 2011 г., са взаимно изключващи се. Въз основа на това предположение, целта на споменаването на разрешенията по ЗУТР от 2000 г. в

определението за „проект“ по силата на член 2 от Наредба от 2011 г. е да се укаже, че ако дадена процедура за вземане на решения се урежда от част ХАВ от ЗУТР от 2000 г., не е необходимо нейните изисквания да се дублират и в Наредбата от 2011 г. Начинът, по който е формулиран текстът на закона, обаче наистина е неточен.

5. ОСНОВАНИЯТА НА ЗАПИТВАНЕТО

- 35 Основният спорен въпрос в рамките на това производство е дали удължаването или продължаването на строителната фаза на дадено разрешение за осъществяване на проект попада в обхвата на член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията. Подобен въпрос е поставен пред Съда на ЕС по дело C-411/17, *Inter-Environnement Wallonie ASBL*. Генералният адвокат Kokott представи заключението си на 29 ноември 2018 г.: ECLI:EC:C:2018:972.
- 36 Поради следните причини High Court заключава, че очакваното решение по дело C-411/17 вероятно няма да отговори на всички въпроси, които High Court трябва да разреши в рамките на спора, с който е сезиран. Първо, исканото удължаване на срока на действие е от различен характер в двете производства. Дело C-411/17 се отнася до срока на *експлоатационната фаза* на даден проект. По-конкретно, производството на електроенергия е трябвало да бъде прекратено до 2015 г., ако белгийското национално законодателство не бе променено впоследствие. За разлика от това, настоящото производство пред High Court е свързано със срока на *строителната фаза* на [ориг. 9] проекта. Следователно може да се очаква, че дори по дело C-411/17 Съдът на ЕС да постанови, че разглежданите по това дело факти попадат в обхвата на Директивата за местообитанията, пред High Court ще продължава да стои въпросът дали към срока на строителната фаза не се прилагат други принципи.
- 37 Второ, фактите в основата на дело C-411/17 се отнасят до атомна електроцентрала. Така делото повдига въпроси, свързани с трансграничното въздействие, а това поражда въпроси, свързани с Конвенцията от Еспо, които са неприложими по отношение на настоящото производство пред High Court. То също така потенциално повдига въпроси, свързани с Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия.
- 38 Трето, фактът, че An Bord Pleanála е извършила проверка ad hoc, означава, че може да се окаже необходимо да се определи какви въпроси трябва да разгледа лицето, което трябва да приеме решение, при извършване на проверка във връзка с молба за удължаване на срока на разрешение за благоустройство. Тогава възниква въпросът какво точно трябва да бъде проверено. Достатъчно ли е компетентният орган да установи наличието на промени в нормативната база — напр. i) междуременно определяне на европейски територии; (ii) промяна на условия на околната среда в заобикалящата зона; и iii) нови научни открития — или, вместо това

компетентният орган трябва да преразгледа самия принцип на проекта [?] Освен това ще трябва да се прецени дали отговорът на този въпрос може да бъде различен ако изискванията на Директивата за местообитанията не са били изпълнени изцяло към момента на издаване на първоначалното разрешение за благоустройство (вж. дело C-201/02, Wells и дело C-399/14, Grüne Liga).

- 39 Четвърто, фактът, че действието на разрешението за благоустройство от 2008 г. е прекратено преди приемането на решение от An Bord Pleanála за удължаване на срока на разрешението може да е от значение за анализа на Съда на ЕС по запитването на High Court по реда на член 267. Най-малкото може да се поддържа, че решение за *възобновяване* на изтекло разрешение за благоустройство е по-сходно с издаването на „разрешение за осъществяване на проект“ отколкото с решение за удължаване на срока на действащо разрешение за благоустройство.
- 40 Пето, в ирландското национално законодателство вече са предвидени разпоредби, които да гарантират спазването на изискванията на Директивата за местообитанията в контекста на молба за удължаване на срока на разрешение за благоустройство, а именно член 42 от ЗУТР от 2000 г. High Court счита, че при правилно тълкуване [ориг.10] на ЗУТР от 2000 г. молба за удължаване на срока на разрешение за благоустройство може да се подаде само въз основа на член 42, но не и на членове 146Б и 146В. Възложителят твърди, че High Court няма право да се позовава на това тълкуване на националното законодателство в случаите, когато жалбоподателят по жалба, подадена по съдебен ред, не твърди, че решението за удължаване на разрешението за благоустройство е издадено въз основа на неправилен член. Възниква въпросът дали задължението на национален съд, като например High Court, да тълкува националното право в светлината на правото на Съюза може да зависи от това дали страните по спора са направили *изрично искане* за тълкуване.
- 41 Накрая, An Bord Pleanála и възложителят твърдят, че в контекста на жалба по съдебен ред, с която се оспорва валидността на решение за удължаване на срока на разрешение за осъществяване на проект, не може да се възразява, че първоначалното решение за издаване на разрешение за осъществяване на проект е невалидно поради неспазване на Директивата за местообитанията. Този аспект води до шестия въпрос по-долу. [ориг. 11]

6. ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ВЪПРОСИ ПО ЧЛЕН 267

- 1) Представлява ли решението за удължаване на срока на разрешение за осъществяване на проект одобрение на проект, което да задейства член 6, параграф 3 от Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (наричана по-нататък „Директивата за местообитанията“)? [...]

- 2) От значение ли е за отговора на въпрос 1 някое от изборните по-долу съображения?
- А) Разрешението за осъществяване на проект (чиито срок се удължава) е издадено въз основа на национална разпоредба, която не транспонира правилно Директивата за местообитанията, тъй като съответният нормативен акт неправилно отъждествява проверката за целите на Директивата за местообитанията с оценката на въздействието върху околната среда за целите на Директивата за ОВОС (Директива 2011/92/ЕС). [...]
 - Б) В първоначално издаденото разрешение за осъществяване на проект не се посочва дали молбата за разрешение е разгледана в рамките на етап 1 или етап 2 от член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията, и не съдържа „пълни, точни и окончателни констатации и изводи, които могат да разсеят всяко разумно съмнение от научна гледна точка относно въздействието на предвидените работи върху засегнатата защитена територия“, както се изисква по дело С-404/09, Комисията/Испания.
 - В) Първоначалният срок на разрешението за осъществяване на проект е изтекъл и в резултат на това действието на разрешението е прекратено по отношение на целия проект. До евентуалното удължаване на срока му, не могат да се извършват никакви работи въз основа на разрешението за осъществяване на проект.
 - Г) До момента не са извършвани никакви работи въз основа на разрешението за осъществяване на проект. [ориг. 12]
- 3) При утвърдителен отговор на въпрос 1, кои въпроси трябва да разгледа компетентният орган при извършване на проверка на етап 1 съгласно член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията? Трябва ли, например, компетентният орган да разгледа някой или всеки един от следните въпроси: (i) дали има промени в предложените работи и начин на използване; (ii) дали са настъпили промени в екологичния контекст, например определяне на европейски територии след приемане на решението за издаване на разрешение за осъществяване на проекта; (iii) дали има релевантни промени в научната област, напр. по-актуални проучвания във връзка с нормативно установени интереси на европейски територии? Трябва ли вместо това компетентният орган да извърши оценка на въздействието върху околната среда на целия проект?
- 4) Трябва ли да се прави разграничение между (i) разрешение за осъществяване на проект, с което се налага срок за осъществяване на определена дейност (експлоатационна фаза), и (ii) разрешение за осъществяване на проект, с което се налага срок за извършване на строителните работи (строителна

фаза), но ако строителните работи приключат в този срок, не е предвиден срок за осъществяване на дейността или за експлоатация?

- 5) Обусловено ли е, и в каква степен, задължението на национален съд да тълкува законодателството във възможно най-голяма степен в съответствие с разпоредбите на Директивата за местообитанията и Орхуската конвенция, от изискването страните по спора да са повдигнали изрично тези тълкувателни въпроси? По-конкретно, ако националното законодателство предвижда две процедури за вземане на решения, само една от които гарантира спазването на Директивата за местообитанията, дължен ли е националният съд да тълкува националното законодателство в смисъл, че е възможно позоваване само на процедурата, която гарантира спазване на Директивата, независимо от това, че точно това тълкуване не е било изрично направено от страните по делото пред съда?
- 6) Ако отговорът на въпрос 2, подточка А по-горе е, че въпросът — дали разрешението за осъществяване на проект (чийто срок се удължава) е било издадено въз основа на национална разпоредба, която не транспонира правилно Директивата за местообитанията — е релевантен, трябва ли националният съд да остави без приложение правило на националното процесуално право, което не позволява на възразяващия да постави под въпрос валидността на по-ранно (изтекло) разрешение за осъществяване на проект в контекста на последваща молба за издаване на разрешение за осъществяване на проект? **[ориг. 13]**

Несъвместимо ли е такова правило от националното процесуално право със задължението за приемане на коригиращи мерки, което наскоро бе препотвърдено от Съда по дело C-348/15, *Stadt Wiener*?

[...]

High Court (Висш съд, Ирландия)

13 март 2019 г.